

на широки вълни, нахлуватъ въ затихналитѣ зали, каратъ сърдцето да бие въ тихъ и тъменъ копнежъ.

21.

Одетъ влѣзе на прѣсти, тихо отмахна завеситѣ на прозорцитѣ. Бледото зимно слънце посипа съ игриви блѣсъци златната мозаика на тавана, въ срѣдата на който бѣ изкусно изработенъ голѣмъ кръстъ отъ зелено стъкло, оживи багритѣ на дребнитѣ цвѣтни плочки, които въ жглитѣ на стаята рисуваха четири орли, а предъ леглото представляваха многопъстъръ паунъ.

Мозаиката на стениитѣ бѣ закрыта, по латински обичай, съ платъ: златовезанъ, на рози и звездички, съ ивица малиново кадифе, прекарана три педи надъ пода.

Следъ това Одеть премѣсти трисвѣщника отъ малката масичка край леглото, на обикновеното му мѣсто върху скрина. Свѣщитѣ бѣха почти съвсемъ догорѣли. Тя дигна книгата, подвързана съ алена кожа и сребърна лента, разгледа ситния прекрасенъ рѣжколистъ, изящнитѣ миниатюри и поклати глава.

Императрицата пакъ бѣ чела цѣла нощъ притчи и повести. Затова сега тѣй тежко и непробудно спѣше. Ала тя се мамѣше. Мария следѣше съ полуотворени очи всѣко движение на демоазелата. И когато я позова, Одеть се стресна и уплашено извърна.

— Нотъръ Дамъ дѣо Влахернъ да ви дава здраве, господарке.

— Добро утро, Одеть. Азъ пакъ се успахъ. А днесъ има доста работа...

Откакъ Анри бѣ заминалъ за сръбския походъ, той бѣ оставилъ като своя намѣстница Мария. И сега, байулата трѣбваше да ржководи всички държавни работи, да приема посланици, да урежда спорове, да председателствува държавния съветъ, да подписва закони, да отговаря на писмата на чуждитѣ владѣтели...

Изведнѣжъ Мария отметна сребровезаната покривка, трибра съ две рѣце тежкитѣ си плитки, хвърли аръзнощната си руба отъ лека синя коприна, широка лечена